

Tuhande seast Baieri riigiooperi stuudiosse

Mirjam Mesak: „Õnn on see, kui olen suutnud oma rolliga inimesteni tuua midagi, mis neid ühel või teisel moel puudutab.“

Mirjam Mesak: „Ainult üks asi teeb unistuse täitumise võimatuks – hirm ebaõnnestumise ees. See, et olen pärit riigist, mille nime ei ole enamik inimesi kuulnudki ega pea seda seetõttu suurt millekski, on õpetanud mind olema tohutult töökas.“

Wilfried Hösl

ANNE AAVIK

Ta pole veel 30aastane, aga on jõudnud esitada kümme rolli Saksamaa ühe tippoperimaja, Baieri riigiooperi laval, kuhu ta valiti ligi tuhande laulja hulgast. Seni on Eestist väljaspool saavutanud edu pigem metsosopranid – veidi harvem hääleliik kui lüüriline sopran nagu Mirjam Mesak. Tänavu pälvis ta Baierimaa kunstide auhinna ja ilmub tema esimene DVD. Sellele on salvestatud Tšaikovski ooper „Jolanthe“, kus Mirjam Mesak esineb nimiroolis.

Laulja teekond, mis on lõpuks viinud ta ooperilavale, algas popmuusika kaudu. Tema esimene album „Samas kaugel ja siin“ Priit Pajusaare ja lauljatariga enda loominguga ilmus 13 aasta eest. Kahel korral on Mirjam Mesak käinud ka Eurovisiooni lauluvõistlusel.

Millal Baieri riigiooperi trupp töö lõpetas?

Veel 13. märtsini käisin iga päev tööl,

sest valmistasime ette uut lavastust. Thomas' „Mignoni“ esietendus oleks olnud 1. aprillil (Mirjam Mesak nimiroolis – A. A.).

Kasutame siis juhust, et vaadata ajas tagasi, seda enam et su tavapärase töögraafik ei võimaldagi pikemaid intervjuusid. Sageli on edukad ooperilauljad sündinud muusikaperre. Kas ka sina?

Absoluutselt mitte! Mul on lihtsalt vedanud. Mu teele on sattunud väga palju imelisi inimesi, kes on mu õigele rajale juhitanud.

Varasematest intervjuudest selgub siiski, et sinu lauljakarjääri algus on üsna tüüpiline: olid laps, kes laulis enne kui rääkis. Millal hakkasid tõsiselt kaaluma laulja elukutset?

Mul oli muusikalises mõttes kuidagi väga huvitav elu, paljud projektid leidsid ise tee minuni, seda väga erinevates žanrides. Kui kohtusin Lasteekraani

Muusikastuudios lauldes umbes 17aastasena oma esimese klassikalise laulu õpetaja Teele Jöksiga, siis tema leidis, et mul on potentsiaali veidi tõsisemalt laulmisega tegeleda. Olin selleks hetkeks välja andnud sooloplaadi Priit Pajusaarega, käinud kahel korral taustalauljana Eurovisiooni lauluvõistlusel, nii et mõte ooperilauljaks hakkamisest oli igatahes hirmutav. Ma ei teadnud sellest maailmast mitte midagi, aga just see mind inspireeriski!

Kas olid seni unistanud pigem poplaulja karjäärist? Vahepealne variant on crossover-laulja nagu Sarah Brightman või miks mitte meie oma Elina Netšajeva, kellega teid ühendab ju ka Eurovisiooni-kogemus.

Teadsin, et tahan laulda, aga ma polnud tegelikult kunagi välja selgitanud, mis vormis täpsemalt – pigem otsisin oma kohta. Ooper ühendab kaks mulle väga südamelähedast asja: teatri ja muusika. Olin väikesest peale laulnud

muusikalides. Näiteks mängisin linnahallis üheksa-aastaselt väikest Cosette'i „Hüljatutes“ ja hiljem üht von Trappi lastest „Helisevas muusikas“.

Oo, need lavastused on mul eredalt meeles! Linnahalliga seoses meenub mulle, et hiljuti küttis Eestis kirgi teade, et meie uus ooperimaja ei tulegi linnahalli. Kas sul on olnud aega Eesti elu jälgida või oled oma rollidega nii sügavale töösse sukeldunud, et see on sinust mööda läinud?

Peaaegu kahjuks tõdema, et uudistes on tihtilugu nii palju üleliigset informatsiooni, et see on vahel mulle liiga väsitav. Kodused ikka hoiavad mind tähtsamate sündmustega kursis, aga üldiselt elan küll natuke oma teatrimullis ...

Tööd näikse sul tõesti olevat hullupööra. Võib ju siis öelda, et oled teatrilaval lauldes üles kasvanud. Kas Estonia teatri akustika, mille üle kõik eesti lauljad kaebavad, on sulle üldse tuttav?

Tööd on tõesti palju. Ooperistuudio on tohutult intensiivne, aga toidab hinge. Estonia laval on mul seni olnud võimalust ainult üks kord laulda ja see oli Otsa kooli õpingute ajal. Esitasin ühel gala-kontserdil Lauretta aaria Puccini ooperist „Gianni Schicchi“. Nüüd, umbes üheksa aastat hiljem, on mul sel sügisel võimalus Estonia lavaga taas kohtuda, sest täitumas on üks minu pikaajalisi unistusi – mängida oma kodulaval! Laulan Norinat Donizetti ooperis „Don Pasquale“.

Suurepärase uudis kodupublikule! Mõnda aega tagasi arutlesime tenor Juhana Trallaga, kes on teinud karjääri Saksa ooperimajades ja nüüd asunud Eestis õpetama, siinsamas Sirbi veergudel eesti laulukooli teemal. Kui tuli jutuks, kui palju on meil üldse nn rahvusvahelisi edulugusid, siis esimesena meenusidki sina. Ometi, kas saame sind üldse pidada eesti laulukooli osaks?

Ma arvan, et ikka saab, sest algaasi sain ma ikkagi Otsa koolis Teele Jöksu juures õppides. Ehkki ka Teele õppis Londonis, pärinesid tema algteadmised hääleseadest ikkagi vägagi koduselt pinnalt – tema vanaisalt Rudolf Jöksilt.

Jah, nii kahju, et Teele ise suurepärase ja stiilitundliku vanamuusikalauljana on praeguseks aktiivsest esinemisest loobunud. Tema suunamisel jõudsid vist ka Rudolf Piernay juurde?

Just. Kooli väisanuna oli Teelel hea